

Sygn. akt XVII AmE 145/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 18 lutego 2019 r., znak: (...)

I. oddala odwołanie,

II. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 145/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 18 lutego 2019 r., znak: (...), na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 7a i ust. 2 oraz art. 33 ust. 9 pkt 3 w związku z art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz.U. z 2017 r., poz. 285 i 624) w związku z art. 16 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r., poz. 2290) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 2096) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2018 r., poz. 755, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. orzekł:

1. że Przedsiębiorca naruszył art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w ten sposób, iż nie złożył w terminie Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki sprawozdania, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy, za II (drugi) kwartał 2017 r.;
2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości

5 000 zł.

W złożonym odwołaniu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zaskarżyła powyższą decyzję Prezesa URE w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 30 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż Spółka była zobowiązana do przekazywania w terminie 45 dni po zakończeniu kwartału Prezesowi URE sprawozdań kwartalnych zawierających informacje wskazane w art. 30 ust. 2 ustawy o biopaliwach, w sytuacji gdy tego rodzaju wymóg został określony dla producenta wykonującego działalność w zakresie wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu lub importu i nabycia wewnątrzwspólnotowego biokomponentów, a następnie ich wykorzystanie do wytwarzania przez siebie paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, a Spółka nie spełniła przesłanek do uznania jej za producenta w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biopaliwach;
- naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 6 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego („k.p.a.”), poprzez przyjęcie domniemania, iż Powód posiadając koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą wykonuje działalność gospodarczą w zakresie wskazanym w art. 30 ust. 1 ustawy o biopaliwach pomimo, iż na gruncie polskiego prawa administracyjnego brak jest podstawy prawnej dla przyjęcia takiego domniemania prawnego;
- naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 7a k.p.a. i art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, poprzez ich niezastosowanie i nierozstrzygnięcie na korzyść Powoda wątpliwości co do treści przepisu art. 30 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 20) ustawy o biokomponentach i biopaliwach;
- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 33 ust. 1 pkt 7a w związku z art. 33 ust. 9 pkt 3 w związku z art. 33 ust. 2 z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że istniały podstawy do wymierzenia Powodowi kary w wysokości 5 000 zł, podczas gdy brak było przesłanek do jej wymierzenia;
- naruszenie przepisów prawa materialnego art. 30 ust. 2 w zw. z art. 30 ust 4 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez błędne przyjęcie, iż brak złożenia przez Spółkę sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach miał wpływ na sporządzenie przez Prezesa URE zbiorczego raportu kwartalnego dotyczącego rynku paliw ciekłych i biopaliw ciekłych i przekazanie go właściwym ministrom, podczas gdy Powód w tym okresie nie wykonywał działalności polegającej na wytwarzaniu, magazynowaniu, imporcie lub nabywaniu wewnątrzwspólnotowym paliw i biopaliw ciekłych i wprowadzaniu ich do obrotu, wobec czego przekazane przez niego sprawozdanie nie miałoby wpływu na dane zawarte zbiorczym raporcie sporządzonym przez Prezesa URE;
- naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 105 § 1 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy zaistniały przesłanki do umorzenia postępowania w sprawie wymierzenia kary przedsiębiorcy.

Wobec powyższych zarzutów Odwołujący wniósł o:

- uchylene zaskarżonej decyzji w całości ewentualnie,
- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia kary.

Ponadto Odwołujący wniósł o:

- zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W odwołaniu powód podniósł m.in., że w 2016 r. Spółka prowadziła działalność polegającą na imporcie i nabywaniu wewnątrzwspólnotowym paliw i wprowadzaniu ich do obrotu. Od początku 2017 r. Spółka zaprzestała jednak w sposób trwały przywozu paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, spoza obszaru celnego WE jak i pozostałej (poza Polską) części obszaru celnego WE. W lutym 2017 r. Spółka została wykreślona z prowadzonego przez Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych Rejestru Producentów i Handlowców (Rejestru Importerów). Ponadto Spółka nie rozporządzała w 2017 r. w żaden sposób paliwami ciekłymi lub biopaliwami poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, a tym samym Spółka w 2017r. nie wprowadziła do obrotu żadnych paliw ciekłych ani biopaliw. Wobec powyższego, zdaniem Odwołującego, przez cały rok 2017 r. Spółka nie spełniała definicji producenta w rozumieniu ustawy o biopaliwach i biokomponentach. Wobec tego Spółka nie była obowiązana do składania sprawozdań kwartalnych, o których mowa w art. 30 ust. 2 ustawy o biopaliwach i biokomponentach za poszczególne kwartały 2017 r.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

- 1) oddalenie odwołania,
- 2) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy - na okoliczność twierdzeń zawartych w zaskarżonej decyzji,
- 3) zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, udzieloną decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 4 lutego 2016 r., znak: (...), z późniejszą zmianą decyzji w dniu 7 listopada 2016 r., znak: (...), na okres od dnia 5 lutego 2016 r. do dnia 15 maja 2022 r., w której określono, że przedmiotem działalności spółki jest „(...) działalność gospodarcza polegająca na obrocie z zagranicą następującymi paliwami ciekłymi:

- olejami napędowymi,

- estrami stanowiącymi samoistne paliwa”. **/k. 1-6v, k. 7-9 akt adm./**

Przedsiębiorca posiadał w okresie II kwartału 2017 r. status producenta w rozumieniu nadanym temu pojęciu przez art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2017 r. i mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, zwanej dalej „Ustawą”. Przedsiębiorca był zatem obowiązany do złożenia sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy, za ww. okres, do dnia 14 sierpnia 2017 r.

Przedsiębiorca nie złożył Prezesowi URE sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, za II kwartał 2017 roku, w terminie do 45 dni po zakończeniu tego kwartału, tj. do dnia 14 sierpnia 2017 r. (bezsporne)

Pismem z dnia 18 czerwca 2018 r., znak: (...), Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy. Ponadto wezwał Przedsiębiorcę do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia. Pismo powyższe zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone w dniu 21 czerwca 2018 r. **/k. 10-12, k. 13 akt adm./**

Pismem z dnia 9 lipca 2018 r. Przedsiębiorca złożył wyjaśnienia do sprawy. **/k. 15-17 akt adm./**

Pismem z dnia 27 lipca 2018 r., znak: (...), Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, przedłużając dwukrotnie termin do zakończenia postępowania

w sprawie. Jednocześnie poinformował Przedsiębiorcę, iż ze zgromadzonym materiałem dowodowym może zapoznać się w siedzibie Urzędu w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania niniejszego pisma. Pismo powyższe zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone w dniu 1 sierpnia 2018 r., 24 września 2018 r. i 12 grudnia 2018 r. Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu w tym zakresie uprawnienia. /**k. 19, k. 20, k. 22, k. 23, k. 24, k. 25, k. 26 akt adm.**/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów wskazanych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji producentem jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r., o swobodzie działalności gospodarczej, wykonujący działalność gospodarczą w zakresie:

- a) wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu lub
- b) importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego biokomponentów, a następnie ich wykorzystania do wytwarzania przez siebie paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych.

Z kolei zgodnie z art. 30 ust. 2 ww. ustawy (w brzmieniu obowiązującym na datę wydania zaskarżonej decyzji), producenci obowiązani są do przekazywania w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów, zawierających informacje dotyczące ilości i rodzajów:

- wytworzonych paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (art. 30 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy),
- wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach (art. 30 ust. 2 pkt 1 lit. b i c ustawy),
- biopaliw ciekłych przeznaczonych do zastosowania w wybranych flotach, o których mowa w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (art. 30 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy),
- biopaliw ciekłych zużytych na potrzeby własne (art. 30 ust. 2 pkt 1 lit. e ustawy),

oraz zawierających informacje dotyczące kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z wyszczególnieniem zagregowanych kosztów:

- zakupu biokomponentów,
- zakupu surowców innych niż biokomponenty, użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
- przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
- kosztów pozostałych.

W sprawie bezsporne jest, że na podstawie decyzji Prezesa URE z dnia 4 lutego 2016 r. znak: (...), z późniejszą zmianą decyzji w dniu 7 listopada 2016 r., znak: (...) powód uzyskał koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, na okres od dnia 5 lutego 2016 r. do dnia 15 maja 2022 r. Zgodnie z pkt 1 udzielonej koncesji przedmiotem działalności powoda była działalność gospodarcza w zakresie obrotu następującymi paliwami ciekłymi z zagranicą:

- olejami napędowymi,
- estrami stanowiącymi samoistne paliwa.

W okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji Przedsiębiorca był zatem producentem w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach i paliwach ciekłych. W związku z powyższym na powódzie ciążył obowiązek złożenia sprawozdania kwartalnego wynikający z art. 30 ust. 2 ustawy za II kwartał 2017 r. Powód nie złożył takiego sprawozdania, czego sam nie zakwestionował.

Jednak już w postępowaniu administracyjnym powód zakwestionował fakt, że jest producentem w rozumieniu art. 30 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biopaliwach (k. 15-17 akt adm.) i wobec czego w ocenie powoda spółka nie była obowiązana do składania sprawozdań kwartalnych, o których mowa w art. 30 ust. 2 ustawy o biopaliwach i biokomponentach za poszczególne kwartały 2017 roku.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1829) – obowiązującej w dacie złożenia przedmiotowego sprawozdania za II kwartał 2017 r., Przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Ponadto zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 obowiązującej w dacie wydania przedmiotowej decyzji ustawy z dnia 8 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2018 r., poz. 646 ze zm.), która weszła w życie 30 kwietnia 2018 r., Przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą.

W myśl art. 14 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (obowiązującej w 2017 roku), Przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, z zastrzeżeniem zawartym w ust. 5 tego przepisu, zgodnie z którym przepisu ust. 1 nie stosuje się, w przypadku gdy przepisy ustawy uzależniają podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej od obowiązku uzyskania przez przedsiębiorcę koncesji albo zezwolenia, o którym mowa w art. 75 tej ustawy.

Z kolei w myśl art. 46 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania lub przeładunku, przesyłania, dystrybucji i obrotu paliwami i energią wymaga uzyskania koncesji.

Z punktu 2.7. udzielonej powodowi w dniu 24 lutego 2016 r. koncesji wynika, że koncesjonariusz ma obowiązek powiadomienia Prezesa URE o zmianach dotyczących wykonywanej działalności, w tym o rozszerzeniu bądź ograniczeniu tej działalności nie później niż w terminie 14 dni od dnia ich powstania. Ponadto zgodnie z warunkiem 2.8. koncesji, koncesjonariusz był obowiązany zawiadomić Prezesa URE o niepodjęciu działalności objętej koncesją, jeżeli nie podejmie jej w ciągu 6 miesięcy od dnia udzielenia koncesji, podając przyczyny niepodjęcia działalności.

W świetle powyższego obrót paliwami ciekłymi z zagranicą odbywa się więc na podstawie udzielonej koncesji i z założenia jest wykonywany do czasu zawiadomienia Prezesa URE o zakończeniu prowadzenia działalności gospodarczej lub jej zaprzestaniu, do czego powodowa spółka była zobowiązana na podstawie pkt 2.7 i 2.8 udzielonej jej koncesji.

Dla stwierdzenia istnienia wskazanego wyżej obowiązku sprawozdawczego nie jest zatem konieczne wykazanie, że w okresie sprawozdawczym przedsiębiorca faktycznie dokonywał importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzał je do obrotu. Do stwierdzenia istnienia tego obowiązku wystarczające jest stwierdzenie, że przedsiębiorca w ramach wykonywanej na podstawie posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą działalności gospodarczej miał możliwość dokonywania takich czynności, o ile nie zawiadomił Prezesa URE o ograniczeniu lub zaprzestaniu wykonywania tej działalności. Podkreślenia wymaga, że dla stwierdzenia istnienia tego obowiązku znaczenia nie ma treść wniosku o udzielenie koncesji, lecz sama treść decyzji koncesyjnej.

Udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą stwarza domniemanie, że do czasu zawiadomienia o jej zakończeniu lub zaprzestaniu działalność taka jest wykonywana.

Z okoliczności sprawy nie wynika i nie zostało wykazane w odwołaniu, że Przedsiębiorca w terminie określonym w udzielonej mu koncesji wykonał obowiązek przekazania Prezesowi URE informacji o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi z zagranicą. Wobec tego na Przedsiębiorcy spoczywał wynikający z art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i paliwach ciekłych obowiązek złożenia sprawozdania, o którym mowa w tym przepisie. Podniesione przez powoda twierdzenie, że faktycznie nie wykonywał tej działalności, nie zwalnia go od spełnienia obowiązków nałożonych na koncesjonariusza przez przepisy prawa, w tym obowiązku sprawozdawczego wynikającego z art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i paliwach ciekłych. Wykazywanie przez przedsiębiorców w sprawozdaniach wartości „zerowych” jest również informacją istotną dla Prezesa URE, ponieważ stanowi ona podstawę sporządzenia przez organ administracji zbiorczego raportu kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 4 tej ustawy. Brak sprawozdania utrudnia Prezesowi URE prawidłowe wykonanie tego obowiązku. Z przepisów prawa nie wynika, że brak zawodowej aktywności przedsiębiorcy jest uznawany za równoznaczny z niewykonywaniem przez niego działalności gospodarczej w danym kwartale (np. wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 26 sierpnia 2020 r. XVII AmE 270/18, Legalis nr 2585974).

Przedsiębiorca, któremu udzielono koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą pozostaje więc producentem przez cały okres posiadania uprawnienia do m.in. importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu (uprawnienia wynikającego ze stosownej koncesji), a nie jedynie bywa nim w okresie rzeczywistego wykonywania ww. czynności, co wiąże się z koniecznością raportowania do Prezesa URE o ilości i rodzajach paliw i biopaliw, o których mowa w art. 30 ust. 2 ustawy, nawet w przypadku gdy ilość ta jest niewielka, bądź nawet zerowa.

Dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy nie mają znaczenia okoliczności dotyczące braku wpisu powoda do rejestru producentów i pośredników paliw ciekłych, o których mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego (Dz.U. z 2017 r., poz. 1210, z późn. zm.) prowadzonego przez Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych Rejestru Producentów i Handlowców, albowiem regulacja ta dotyczy odmiennych obowiązków i uprawnień przedsiębiorcy i nie ma wpływu na obowiązek sprawozdawczy określony w art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i paliwach ciekłych.

W toku postępowania administracyjnego, jak i w odwołaniu powód twierdził, że od początku 2017 r. Spółka zaprzestała w sposób trwały przywozu paliw ciekłych i biopaliw ciekłych spoza obszaru celnego WE i pozostałej (poza Polską) części obszaru celnego, zaś w lutym 2017 r. Spółka została wykreślona z prowadzonego przez Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych Rejestru Producentów i Handlowców (Rejestru Importerów). Powyższa okoliczność nie ma jednakże znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, albowiem obowiązek składania sprawozdań kwartalnych do Prezesa URE wynika z posiadania samej koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą. Obowiązki wobec innych organów prowadzących rejestry nie ma wpływu na obowiązek wynikający z art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i paliwach ciekłych.

Zgodnie z treścią art. 33 ust. 1 pkt 7a ustawy o biokomponentach i paliwach ciekłych (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2018 r.) karze pieniężnej podlega ten, kto nie złożył w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy lub podał w tym sprawozdaniu nieprawdziwe dane.

Zgodnie zaś z art. 33 ust. 9 pkt 3 tej ustawy, również w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania decyzji karę tę wymierza Prezes URE a jej wysokość jest stała i wynosi 5 000 zł. Przepis ten jednoznacznie określa wysokość kary i nie pozwala na jej miarkowanie. W tym stanie zarzuty powoda dotyczące naruszenia tych przepisów, jako niezasadne, nie zasługiwały na uwzględnienie i nie mogły stanowić podstawy do uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji.

Obowiązek wynikający z art. 30 ust. 2 ustawy i odpowiadająca mu kara za jego niewykonanie z art. 33 ust. 1 pkt 7 ustawy uchylony został z dniem 1 stycznia 2018 r. ustawą z dnia 24 listopada 2017 r. ustawą o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r., poz. 2290), jednak przepis

przejęciowy tej ustawy – art. 16 wyraźnie stanowi, że za okresy do końca 2017 r. stosuje się przepisy dotychczasowe, również w co do kar za niewykonanie obowiązku.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przez pozwanego szeregu przepisów postępowania administracyjnego, mających w ocenie odwołującego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy należy wskazać, że postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w tym postępowaniu. Sąd OKiK zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt VI ACa 952/06). Ewentualne naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w toku prowadzonego postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania przed tutejszym Sądem, jak również nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu, albowiem nie ma ono wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji. Wniesienie odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna bowiem postępowanie sądowe, w którym SOKiK rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie przedmiotu sprawy. Należy również stwierdzić, że specyficzny tryb postępowania, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, zasadza się na założeniu, że organ w toku postępowania administracyjnego gromadzi dowody na poparcie swoich twierdzeń, zaś strona odwołująca się czyli powód, w procesie zwalcza te dowody przedstawiając sądowi inne dowody, które zmierzają do obalenia twierdzeń organu. Sąd na nowo przeprowadza zatem postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy w postępowaniu sądowym, z tego też względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. Do powoda należy zatem wykazanie, że zaprezentowane przez organ dowody nie pozwalają na konkluzję taką jak w decyzji, zaś rzeczą Sądu nie jest zastąpienie organu i przeprowadzenie postępowania od początku, a jedynie ocena legalności decyzji i w zależności od przewidzianych prawem możliwości bądź zmiana decyzji bądź jej uchylenie. W sytuacji, gdy organ stosownych dowodów nie dostarczył i decyzja nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, na odwołującym się nie spoczywa ciężar przeprowadzenia dowodu przeciwnego. Na podstawie tak zebranego materiału dowodowego Sąd dokonuje ustaleń faktycznych oraz subsumcji przepisów do ustalonego stanu faktycznego, czego skutkiem jest wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91, Lex nr 3724; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98, Lex nr 35385; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99, Lex nr 38556; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98, Lex nr 52708) Sąd Ochrony konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Przekazanie przez Prezesa URE odwołania wszczyna kontradiktoryjne postępowanie cywilne, którego celem nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu Prezesowi URE kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.